

MARINA GAAT IN EEN WOONCOÖPERATIE WONEN

Ik pas dan wel op dat baby'tje, dan kan de ouder even naar de winkel'

Marina Slabbers (65) heeft concrete plannen om met een groepje mensen van alle leeftijden in één huis te gaan wonen. "Ik heb al heel lang vage wensgedachten over hoe ik het ongeveer wil en nu ik gelijkgestemden heb ontmoet, komt het steeds dichterbij."

Marina: "Eén dag per week werk ik bij een boekhandel in Bos en Lommer (Amsterdam, red.) en een klein jaar geleden stond ineens Eva (43) voor de toonbank met een vraag die bij mij van alles in gang zette. Eva en ik kenden elkaar door het bedrijf dat ik tot twee jaar geleden samen met mijn dochter runde, en zij onderzocht op dat moment de mogelijkheden om een woongroep in de vorm van een wooncoöperatie op te zetten. Ze wilde mijn dochter hierover spreken, omdat die al vijftien jaar in een woongroep woont. Ik heb Eva meteen ook mijn eigen nummer gegeven, want ik wilde er álles over weten. Voor mezelf."

VAN ALLE LEEFTIJDEN

"Ik dacht weleens na over een woongroep, ook omdat ik al jaren bij mijn dochter zie hoe fijn het is om je eigen plek te hebben in een woonvorm met huisgenoten, met wie je je leven tot op bepaalde hoogte kunt delen. Maar het waren altijd losse, vrijblijvende gedachten – tot dit op mijn pad kwam. Mijn hele leven trek ik al op met mensen van alle leeftijden, en daar zou ik ook het liefst mee willen wonen. Want dat is een van die dingen die me zo naar lijken aan een seniorenflat of een verzorgingshuis; dat je alleen nog maar generatiegenoten om je heen hebt. Ik ben gesteld op mijn privacy, doe de dingen graag in mijn eigen tempo, maar vind het wel een fijn idee om elke dag iemand te spreken die je tegenkomt in de gemeenschappelijke keuken of woonkamer. En dat je elkaar kunt helpen als dat nodig is. Een koopwoning is voor mij niet haalbaar; al mijn geld is destijds in ons bedrijf gaan zitten, dus ik ben sowieso aangewezen op sociale woningbouw."

ER ZIJN VOOR ELKAAR

"Eva organiseerde een bijeenkomst, waar mijn dochter en een huisgenote vertelden over hun eigen ervaringen. Hun woongroep telt zes volwassenen en mijn dochter is zo langzamerhand op het punt gekomen dat ze met haar twee kinderen haar eenkamerappartement uitgroeit. Dat soort omstandigheden bepalen in hun groep het enige verloop; mensen blijven er heel lang wonen, totdat de situatie hen dwingt naar iets anders uit te kijken – in de woningmarkt van nu natuurlijk verschrikkelijk lastig. De belangstellende aanwezigen waren van zeer uiteenlopende leeftijden en huishoudens; alleenstaanden, gezinnen, studenten en stellen. De wensen kwam in grote lijnen wel overeen; we willen er zijn voor elkaar en waar nodig zorgen voor elkaar, maar als goede buur. Dus geen medische zorg als iemand bijvoorbeeld gaat dementeren. Misschien kun je dan in een groep iets langer min of

Marina's

BELANGRIJKSTE TIP OM JE DROOM TE REALISEREN:

"Praat erover, praat erover, praat erover. Alleen dan ontmoet je mensen met dezelfde wensen en als je de dingen hardop uitsprekt, beginnen ze al een beetje te bestaan."

Mijn hele leven trek ik al op met mensen van alle leeftijden, en daar zou ik ook *het liefst mee willen wonen*."

meer zelfstandig blijven wonen, maar daar zijn grenzen aan. En nu mijn eigen kleinkinderen alweer zo groot worden, lijkt het mij heerlijk om straks weer eens een baby'tje op schoot te hebben, zodat de ouder even rustig naar de winkel kan.”

WAT WILLEN WE WEL ÉN NIET?

“Er is nauw contact met de gemeente. We hebben het grote geluk dat de huidige wethouder van Wonen, Bouwen en Openbare Ruimte het heel belangrijk vindt om meer betaalbare woningen te creëren en daarom bouw kavels gaat vergeven aan de wooncoöperaties. We zijn nu als groep onze visie aan het uitschrijven met vijf doelstellingen, zoals een geborgen omgeving voor elkaar en een duurzame manier van leven. Ieder nieuw lid moet dat onderschrijven. Dus als iemand

belangstelling toont, komt er eerst een gesprek met een van de twintig deelnemers. We betalen allemaal een maandelijkse contributie voor alle voorbereidingen, hebben inmiddels een digitaal platform en komen eens in de twee weken bij elkaar – tijdens de coronacrisis deden we dat met Zoom. Dan komt er altijd wel weer iets naar boven, we moeten nu bijvoorbeeld de statuten gaan opstellen. Dat doen we niet met z'n twintigen, dit soort taken worden verdeeld, er is een clubje dat zich bezighoudt met de financiën, er is laatst een groepje naar IJburg gegaan voor een rondleiding langs allerlei andere vormen van wonen. Dan zie je niet alleen heel goed wat je graag wilt, maar ook wat je niet wilt; één gebouw was zo transparant met grote ramen voor en achter, dat je echt bij elkaar naar binnen keek. Ik moet er niet aan denken.”

OVER VIJF JAAR

“Momenteel zijn we alle wensen aan het inventariseren: hoeveel vierkante meters wil je bewonen, wie wil een eigen of juist een gemeenschappelijke keuken – ik wil zelf bijvoorbeeld wel graag een eigen douche en wc, maar een keuken, wasmachine en eventuele droger liever delen. We willen graag een binnentuin die ook gebruikt kan worden als moestuin, we willen graag iets voor de buurt betekenen met bijvoorbeeld een extra ruimte die gebruikt kan worden als theatertje, voor danslessen, et cetera. We willen geen eilandje zijn, maar juist naar buiten gericht functioneren. Dus in welke buurt we terechtkomen, zal ook de wensen mee bepalen. Afhankelijk van de grootte van de kavel die we toegewezen krijgen, worden het veertig tot zestig wooneenheden. Pas als dat allemaal duidelijk is, kan de architect een ontwerp maken. Met een jaar of vier à vijf moet het er staan, een wooncomplex met sociale en middenhuur (prijzen tussen de huurgrens en duizend euro). Het staat in de kinderschoenen en er zullen nog heel veel hobbels op onze weg komen, maar er is geen grote haast bij en het is inmiddels wél heel reëel allemaal. Het blijft gewoon continu in beweging en ik vind het een ongelooflijk leuk proces.”

We willen er zijn voor elkaar
en waar nodig zorgen voor
elkaar, maar *als goede buur*